

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121496883
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6121496883.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivica Čelkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: 365.bank, a. s., IČO: 31 340 890, so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., IČO: 47 232 471, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. C. XXXX/X, XXX XX B., o zaplatenie 22.264,23 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti výroku II. a III. rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 27Csp/8/2022-100 zo dňa 09. novembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje v napadnutej časti vo výroku II. a III.

Žalovanému sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriзнаva.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie výkonom I. rozsudku konanie v časti o zaplatenie istiny v sume 4.234,37 Eur zastavil s poukazom na § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) a na dispozitívny úkon žalobcu spočívajúci v čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie sumy 4.234,37 Eur z dôvodu úhrad od žalovaného. Výkonom II. súd prvej inštancie žalobu zamietol s poukazom na § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, pretože ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal žalovaný uhradené splátky splatné do 15.11.2022 a časť splátky splatnej dňa 15.12.2022, a teda žalovaný nebol v omeškaní so žiadnou splátkou úveru. Výkonom III. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 CSP z dôvodu plného úspechu žalovaného vo veci.

1.2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu úveru vo výške 22.237,23 Eur, zmluvný úrok vo výške 8.064,36 Eur, úrok z omeškania 5 % ročne vyčíslený v sume 82,22 Eur, zákonný úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 22.237,23 Eur od 03.03.2020 do zaplatenia a poplatky v sume 27 Eur titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.09.2017, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 26.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť spolu s úrokom a poplatkami. Žalovaný neplatil riadne a včas, preto žalobca vyhlásil dňa 02.03.2020 úver za predčasne splatný. V súlade so zmluvnými dokumentami vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver žalobcovi aj úroky. V zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 11,50 % ročne. V súlade s obchodnými podmienkami bol žalobca v prípade, ak sa úver stane predčasne splatným,

oprávnený ďalej úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve. Za riadneho plnenia povinností by žalovaný zaplatil úroky z istiny v súhrnnej výške 13.850,01 Eur. Žalobcovi tak vznikol nárok na úroky z istiny vo výške 8.064,36 Eur ako rozdiel medzi súhrnnou výškou úrokov, ktoré by žalovaný zaplatil pri riadnom plnení a už zaplatenými úrokmi vo výške 5.785,65 Eur.

1.3. Ďalej uviedol, že žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu, ktorým bolo v upomínacom konaní žalobe v celom rozsahu vyhovené, namietal, že žalobca hrubo porušil povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď neprihliadol na údaje z príslušného registra. V rámci písomnej fázy konania žalovaný uviedol, že hrubé porušenie povinnosti spočíva v tom, že žalobca neprihliadol na údaje, ktoré zistil zo Spoločného registra bankových informácií. Žalobca predložil ilustráciu zo SRBI, ktorá preukazuje, že zistil informácie o úverovom zaťažení žalovaného, keď zistil dve existujúce karty s úverovým rámcom 16.800 Eur. Z dopytu v Sociálnej poisťovni zistil, že vymeriavací základ žalovaného je aspoň 814 Eur. V danom období čistý mesačný príjem žalovaného dosahoval 745,56 Eur, životné minimum v čase uzatvorenia zmluvy predstavovalo 199,48 Eur, splátka poskytovaného úveru bola stanovená na 415,12 Eur. Podľa štandardov, ktoré nastavila Národná banka Slovenska, pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa do výpočtu zahŕňa najmenej suma zodpovedajúca 3 % schválených limitov kreditných kariet spotrebiteľa (§ 2 ods. 12 opatrenia Národnej banky SR č. 10/2017), t. j. 199,48 Eur plus 415,12 Eur plus 504 Eur. Na strane výdavkov teda žalobca mal pri posudzovaní brať do úvahy najmenej 1.118,60 Eur. Pri preukázanom čistom príjme žalovaného v sume 745,56 Eur by žalobca nemohol poskytnúť žalovanému úver vo výške 26.000 Eur, ak by schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver posudzoval s odbornou starostlivosťou. Žalovaný následne na pojednávaní vypovedal, že pred uzatvorením zmluvy o úvere vypisoval žiadosť o poskytnutie úveru, pričom v tej je uvedený úverový rámec vo výške 2.000 Eur. Čo sa týka zisťovania jeho majetkových pomerov, žalobca sa ho dopytoval na výšku príjmu, ďalšie iné výdavky ani náklady u neho neskúmal. V čase uzatvárania úverovej zmluvy žalovaný nemal ďalšie úvery. Mal aktívnu jednu kreditnú kartu s úverovým rámcom vo výške 8.400 Eur. Čo sa týka splácania na túto kreditnú kartu, tak v zmysle formulára o európskych informáciách mesačná splátka je vo výške 3 % z úverového rámca.

Z úveru, ktorý si žalovaný od žalobcu vzal bol vyplatený iný jeho úver v tej istej bankovej inštitúcii vo výške 16.000 Eur. Počas procesu podpisovania zmeny bol zo strany žalobcu žalovanému ponúknutý dokonca ešte vyšší úverový rámec a to až 30.000 Eur s mesačnou splátkou 500 Eur. Jeho výdavky v tom čase boli vo výške 200 Eur mesačne, ako príspevok na bývanie mame, s ktorou žije. Ďalej prispieval na bývanie sestre vo výške 187 Eur, mal výdavky so zdravotným stavom a bežné výdavky ako napr. telefón a internet.

1.4. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že pred uzatvorením zmluvy skúmal platobnú schopnosť žiadateľa, a to tak, že deklarovaný pracovný príjem a príjem žiadateľa banka overila z externého nezávislého zdroja (Sociálna poisťovňa) a akceptovala jeho príjem vo výške 740 Eur. Žiadateľ uvádzal rodinný stav slobodný a žiadne vyživované deti. Finančná analýza v tom čase bola vyhovujúca pre poskytnutie úveru vo výške 26.000 Eur na 8 rokov s mesačnou splátkou vo výške 415,12 Eur. Žalobca uviedol, že nesúhlasí s výkladom žalovaného ohľadom výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať úver. Opatrenie NBS, ktoré žalovaný cituje bolo vydané dňa 24.11.2017 a účinné od 01.01.2018, t. j. po uzatvorení zmluvy. Žalobca prihliadol na výsledky z registrov, pričom v čase podania žiadosti o úver disponoval žalovaný jediným záväzkom, a to úverom, ktorý bol predmetom refinancovania.

1.5. Vo vzťahu k skutkovému stavu veci zistenému na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.09.2017 vyplýva, že túto zmluvu uzatvoril žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník. Obsahom záväzku žalobcu bolo poskytnúť v prospech žalovaného bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 26.000 Eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť celkovú sumu 39.850,01 Eur, a to v 96 mesačných splátkach vo výške 415,12 Eur vždy k 15. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 15.10.2017. Termín splatnosti poslednej splátky bol 15.09.2025. Úrok bol 11,50 % ročne, RPMN 12,20 %, odplata 11,50 % ročne, priemerná hodnota RPMN 9,08 %. Žalobca zisťoval záväzky žalovaného dopytom zo dňa 18.09.2017, pričom zistil, že žalovaný má jeden úver v celkovej čiastke 16.000 Eur, so zostatkovou hodnotou 15.616 Eur s výškou mesačnej splátky 246 Eur a dve kreditné karty s úverovým rámcom 16.800 Eur. Skóre žalovaného bolo určené v škále A - M v hodnote H, pričom je uvedený ako faktor skóre "vysoký počet otvorených splátkových zmlúv za posledných 12 mesiacov". Žalobca zisťoval príjem žalovaného dopytom zo dňa 18.09.2017

v Sociálnej poisťovni otázkou, či vymeriavací základ žalovaného bol aspoň 814 Eur za posledné tri mesiace. Žalovaný zaplatil splátky splatné do 15.08.2019 v sume 415,12 Eur mesačne. Dňa 02.03.2020 bol úver vyhlásený za predčasne splatný. Výzvou zo dňa 03.02.2020 žalobca vyzval žalovaného na splatenie dlžnej časti úveru, s tým, že ku dňu 03.02.2020 je pohľadávka žalobcu vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po splatnosti vo výške 2.092,94 Eur, a to v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalovaný bol upozornený, že banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Výzvu žalovaný prevzal dňa 07.02.2020. Predžalobnou výzvou zo dňa 02.09.2021 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlhu v sume 22.237,23 Eur. Po podaní žaloby žalovaný uhradil na úver celkovo sumu 4.530,51 Eur.

1.6. Súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia veci konštatoval, že žalobca ako veriteľ pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je okrem iného aj poskytovanie spotrebiteľských úverov z vlastných zdrojov. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Súd prvej inštancie preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe uzavretej zmluvy je vzťahom občianskoprávnym a vzťahom spotrebiteľským. V konaní nebolo sporné uzatvorenie zmluvy so žalovaným, ani čerpanie finančných prostriedkov v tvrdenej výške 26.000 Eur žalovaným a nebolo sporné ani to, že žalovaný sa dostal pri splácaní do omeškania.

1.7. Keďže súd prvej inštancie ustálil, že zmluva uzatvorená so žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vzťahuje sa na ňu zákon č. 129/2010 Z. z., zisťoval najskôr, či má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom konštatoval, že zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti a žiadna taká náležitosť, ktorá by spôsobovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.), neabsentuje. Nechýba žiadna taká náležitosť, pre absenciu ktorej by dlžník nevedel posúdiť rozsah svojho záväzku.

1.8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že napriek uvedenému je daný dôvod pre konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorým je ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Vychádzajúc z obsahu spisu zistil, že žalobca ako veriteľ bonitu žalovaného síce skúmal, avšak na zistené údaje neprihliadol. Veriteľ zisťoval výšku príjmu žalovaného v Sociálnej poisťovni, resp. jeho vymeriavací základ, ktorý mal byť aspoň 814 Eur. Veriteľ overoval nahliadnutím do príslušného registra výšku ostatných záväzkov, splátok úverov, keď z príslušného registra zistil, že žalovaný má jeden úver v celkovej čiastke 16.000 Eur, so zostatkovou hodnotou 15.616 Eur a výškou mesačnej splátky 246 Eur a dve kreditné karty s úverovým rámcom 16.800 Eur. Skóre žalovaného bolo určené v škále A - M v hodnote H, pričom je uvedený ako faktor skóre "vysoký počet otvorených splátkových zmlúv za posledných 12 mesiacov". Pri výške hrubej mzdy 814 Eur, mal žalobca zistenú čistú mzdu žalovaného cca vo výške 517 Eur. Splátka úveru, ktorý bol predmetom zmluvy o úvere bola vo výške 415,12 Eur mesačne, životné minimum vo výške 199,48 Eur mesačne. Pri takomto výpočte a existencii ďalšieho záväzku žalovaného v reálnej výške 8.400 Eur, je súd prvej inštancie toho názoru, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou, keď poskytol žalovanému úver vo výške 26.000 Eur s mesačnou splátkou 415,12 Eur, nakoľko celkom jednoznačne vyplýva, že žalovaný nemal dostatočné finančné prostriedky na plnenie svojho záväzku voči žalobcovi. Žalobca navyše neskúmal žiadne reálne výdavky žalovaného, napr. formou požadovania výpisu z bankového účtu žalovaného.

1.9. Konštatoval, že žalobca síce zhromaždil o žalovanom isté množstvo informácií, tieto však dostatočne nevyhodnotil. Žalobca si na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nepoznal výšku jeho výdavkov. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy, čo sa v konečnom dôsledku aj v plnej miere naplnilo a žalovaný nebol schopný ďalej pôžičku splácať. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uložených dodávateľovi v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nie

je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

1.10. Súd prvej inštancie poukázal na to, že veriteľ v zmysle § 7 a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta najmä jeho príjmy a výdavky. Súd prvej inštancie pri posúdení úverovej schopnosti kládol dôraz na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

1.11. Konštatoval, že uvedená povinnosť veriteľa v citovanom zákone zodpovedá povinnosti podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES

o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorej členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa

a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa, pričom zákon stanovuje ako následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Okrem toho platí, že ak žalobca hrubo porušil povinnosti pri zisťovaní bonity žalovaného podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., tak tým viac logicky platí (argumentom a fortiori a maiore ad minus - od väčšieho k menšiemu), že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. (hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je nepochybne viac ako nekonanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Teda ak dôjde k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., dôjde zároveň i k porušeniu povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010

Z. z. (hrubé porušenie tak konzumuje porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou). Potom je nutné tiež konštatovať, že žalobca nemohol od žalovaného ani vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

1.12. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že úver poskytnutý žalovanému je bezúročný a bez poplatkov. Preto bolo potrebné všetky platby žalovaného v sume 9.547,76 Eur započítať iba na úhradu istiny úveru v zmysle tabuľky obsiahnutej v zmluve. V čase zosplatnenia dňa 02.03.2020 mal žalovaný úhrady dokonca predplatené, preto nebolo možné úver účinne predčasne zosplatiť, a teda na vykonané vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ku ktorému malo podľa tvrdení žalobcu dôjsť, súd prvej inštancie ani neprihliadal. Žalovaný do podania žaloby uhradil žalobcovi sumu 23 splátok po 415,12 Eur (od 15.10.2017 do 15.08.2019), t. j. 9.547,76 Eur a po podaní žaloby sumu 4.530,51 Eur, celkovo 14.078,27 Eur. Žalovaný uhradil všetky splátky istiny tak, ako boli uvedené v úverovej zmluve. Teda ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal žalovaný uhradené splátky splatné do 15.11.2022 a časť splátky splatnej dňa 15.12.2022. Ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie tak žalovaný nebol v omeškaní so žiadnou splátkou úveru, preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie do výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) a b) CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

2.2. Žalobca s poukazom na § 7 ods. 17 zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že postupoval v súlade s platnou právnou úpravou v čase uzatvorenia zmluvy, keď žalovaného informoval

o náležitostiach a základných atribútoch poskytovaného úveru vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, s ktorými sa žalovaný oboznámil. Pri skúmaní bonity žalovaného pracoval s informáciami, ktoré mu boli poskytnuté zo strany žalovaného a vyplývali zo žiadosti o spotrebiteľský úver a vyhodnotil finančnou analýzou bonitu žalovaného tak, ako to bolo uvedené už vo vyjadrení k odporu žalovaného. Uvedenú analýzu potvrdzujú výpisy z registra bankových informácií, z ktorých sú zrejmé všetky záväzky žalovaného vrátane ukončených alebo predčasne ukončených výdavkov a aj prípadná delikvencia žalovaného, report zo sociálnej poisťovne. Ďalšie výdavky žalovaného nebolo možné posúdiť, nakoľko ich mohol deklarovať len žalovaný, ten však dobrovoľne neoznámil žiadne iné ďalšie výdavky. Ak by tak aj urobil, žalobca by ich nemohol objektívne posúdiť, nakoľko by nemal k dispozícii zdroj, ktorý by tvrdenia žalovaného potvrdil alebo vyvrátil.

2.3. Žalobca dal do pozornosti absenciu právnej úpravy ohľadom metodiky vyhodnotenia bonity, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy v porovnaní s aktuálnou úpravou v opatrení č. 10/2017 Národnej banky Slovenska veľmi vágna a jedinou zákonnou požiadavkou pre poskytnutie úveru v súlade s § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z. z. s odbornou starostlivosťou bola požiadavka, aby záväzky spotrebiteľa nepresahovali jeho príjmy. V tomto smere tak neobstojí súdom prvej inštancie uvádzaný výpočet. Na nedostatočnú zákonnú úpravu reagoval zákonodarca až následne. Odôvodnenie rozhodnutia v bodoch 11.11 až 11.13 rozsudku tak možno považovať za nesprávne a v rozpore s právnou úpravou platnou a účinnou v čase uzatvorenia zmluvy. Konajúci súd arbitrárne uviedol výpočet, ktorý nemal oporu v žiadnom zákonom ustanovení a odkazoval na doloženie dôkazov, ktoré žalobca nebol povinný od žalovaného požadovať.

2.4. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti, predložené listinné dôkazy a platnú právnú úpravu v čase poskytnutia úveru mal žalobca za to, že postupoval v súlade s ustanovením § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca nielenže overil údaje o žalovanom z dostupných informačných zdrojov, ale tieto podľa § 7 zákona č. 129/2010 vyhodnotil v zmysle interných pravidiel veriteľa a poskytol žalovanému účelový úver v súlade so zákonnou úpravou.

V nadväznosti na uvedené, teda súd prvej inštancie nemohol dospieť k záveru bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj tvrdeniu o neplatnom zosplatení. V závere svojho odvolania žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 7. februára 2018 a odlišné stanovisko sudcu JUDr. Rudolfa Tkáčika k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 572/2017 zo dňa 20. septembra 2017, z ktorých vyplýva, že aj ochranu spotrebiteľov je potrebné interpretovať triezvo a uvážlivo.

3.1. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnil a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

3.2. Považoval za potrebné poukázať na ďalší zákonný dôvod, pre ktorý je úver bezúročný a bez poplatkov, ktorým je tiež porušenie § 7 ods. 19, 20, 21, 23, 27 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom dôsledok porušenia je formulovaný v § 11 ods. 2 posledná veta zákona č. 129/2010

Z. z. a ide o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Zákon

č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nevyžadoval od veriteľa vyhotovenie akejsi nepreskúmateľnej finančnej analýzy, ale ukladal mu povinnosť vykonať transparentný výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom pravidlá tohto výpočtu boli jasne a zrozumiteľne nastavené. Žalobca v konaní neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by preukázal, že určil limit pre ukazovateľ schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 19, vykonal výpočet ukazovateľa schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 20, 21, poskytol úver

v súlade s § 7 ods. 23, overoval príjem žalovaného v súlade s § 7 ods. 27. Žalobca nepreukázal, že by čistý príjem žalovaného overoval tak, ako to ukladá ustanovenie § 7

ods. 27. Práve naopak, dôkaz v podobe reportu zo Sociálnej poisťovne preukazuje, že žalobca sa dopytoval na vymeriavací základ žalovaného aspoň vo výške 814 Eur. Čistý príjem vo výške 740 Eur ale zodpovedal vymeriavaciemu základu 970 Eur. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/32/2022 zo dňa 29. septembra 2022.

3.3. Podľa názoru žalovaného skutočnosť, že NBS meškala s vydaním metodického opatrenia, neznamená, že žalobca nemusel dodržiavať ustanovenia § 7 ods. 19, 20, 21, 23, 27 zákona č. 129/2010

Z. z. Úlohou žalobcu bolo vytvoriť taký interný systém posudzovania bonity spotrebiteľa, ktorý by zodpovedal pravidlám nastaveným zákonom č. 129/2010 Z. z.

a ktorý by obstál v prípade súdneho prieskumu. Žalobca pokojne mohol pri nastavení interného systému čerpať z opatrenia NBS č. 10/2016, ktoré mu bolo známe a v ktorom NBS nastavila štandardy posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Tieto sa v zásadných ustanoveniach v takmer doslovnom znení pretavili do opatrenia NBS č. 10/2017. Pokiaľ by žalobca nastavil interný systém posudzovania bonity spotrebiteľov s prihliadnutím na štandardy, ktoré NBS formulovala v opatrení č. 10/2016, nedostal by sa v súdnom konaní do dôkaznej núdze.

3.4. K tvrdeniu žalobcu o dobrovoľnosti oznámenia výdavkov žalovaný uviedol, že uvedené tvrdenie vyvracia § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z, ktorý ukladá spotrebiteľovi povinnosť byť súčinný, a teda na žiadosť veriteľa poskytnúť „úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“. Okrem toho samotná žiadosť o poskytnutie úveru, ktorú koncipoval žalobca, neobsahuje žiadny priestor pre uvedenie bežných mesačných výdavkov spotrebiteľa.

3.5. Pokiaľ žalobca namietal výpočet, ktorý vykonal súd prvej inštancie, žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie do tohto výpočtu zahrnul najnižšie možné hodnoty, a to výšku splátky poskytovaného úveru vo výške 415,12 Eur a životné minimum vo výške 199,48 Eur, pričom len súčet týchto dvoch položiek (bez zohľadnenia peňažného záväzku v podobe kreditnej karty) predstavuje výdavky vo výške 614,60 Eur pri overovanom vymeriavacom základe 814 Eur.

3.6. Záverom žalovaný uviedol, že predmetný úver nebol jediný, ktorý mu žalobca poskytol, pričom všetky predchádzajúce záväzky vždy riadne a včas uhrádzal, niektoré spotrebiteľské úvery splatil predčasne a v úverovom registri nemal žiadny negatívny záznam. Problémy nastali až s poskytnutím refinančného úveru žalobcom, ktorým výška splátky vzrástla z 246 Eur na 415,12 Eur, teda o takmer 70 percent.

4.1. V odvolacej replike žalobca zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, pričom navyše uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu neuviedol skutočnosti, ktoré by nemohol predniesť už v štádiu konania pred súdom prvej inštancie.

4.2. Žalobca doplnil, že pokiaľ žalovanému prekáža, že žalobca skúmal príjem vo výške 814 Eur, čo za predpokladu výpočtu čistej mzdy v roku 2017 predstavuje čiastku 631,22 Eur vrátane nezdaniteľnej časti základu dane, a nie 740 Eur, potom vytyka veriteľovi postup, ktorý nie je v neprospech spotrebiteľa. Žalobca sa toho času riadil zákonnými podmienkami upravujúcimi požiadavky skúmania platobnej schopnosti tak, že 110 % čistého deklarovaného príjmu akceptoval ako príjem overiteľný z externého zdroja, pričom za predpokladu účelu úveru, ktorým je refinancovanie žalobca vychádzal z výpočtu $631,22 - 199,48 = 431,74$ Eur. Ukazovateľ schopnosti splácať úver (DTI – debt to income) z logických dôvodov nemá presahovať hodnotu 1 ($415,12/431,74 = 0,961$).

4.3. Uvedené stanovisko by žalobca predniesol už aj v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, avšak počas konania neboli žalobcovi doručené výzvy či vyjadrenia, ktoré by naznačovali spornosť týchto skutočností. Žalobca s poukazom na zákonnú úpravu a predložené dôkazy o skúmaní platobnej schopnosti mal za to, že uniesol dôkazné bremeno splnenia si povinnosti v zmysle §7 ods.1 zákona 129/2010 Z. z.

5.1. V odvolacej duplike žalovaný doplnil, že tvrdenia o dôvode bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý spočíva v porušení § 7 ods. 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z., uviedol na pojednávaní dňa 19.10.2022, na ktorom súd prvej inštancie spotrebiteľský spor prejednal a na ktorom sa žalobca z vlastnej vôle nezúčastnil. Boli teda uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, nejde o nové skutočnosti, ani nové dôkazy a obrana žalovaného je od počiatku založená na tvrdení, že žalobca hrubo porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

5.2. Žalovaný k žalobcom predloženému výpočtu uviedol, že v § 7 ods. 20, 21 zákona č. 129/2010 Z. z. je stanovené, že do výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver musí byť použitá položka uvedená v § 7 ods. 20 písm. d) peňažné záväzky znižujúce príjem

spotrebiteľa, teda v danom prípade kreditná karta žalovaného s úverovým rámcom 8.400 Eur, ktorú žalobca zistil lustráciou v SRBI a ktorá v predmetnom výpočte žalobcu absentuje. Pokiaľ žalobca uviedol, že v konaní účinne poprel tvrdenia žalovaného, tak skutkové tvrdenie žalovaného, že žalobca žiadnym spôsobom neprihliadol na zistený peňažný záväzok žalovaného v podobe kreditnej karty, ktorý zistil dopytom zo SRBI, nebolo žalobcom účinne popreté.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) pričom dospel k záveru, že odvolanie proti výrokom II. a III. nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tejto časti právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

8. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne, v súlade so zásadami v § 191 CSP, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

10. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadami týkajúcimi sa procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

12. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Odvolací súd skúmal procesný postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu

právnou normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Za podstatné odvolacie tvrdenia žalobcu považoval odvolací súd jeho tvrdenie, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o neplatnom zosplatení úveru a že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov tvrdiac, že žalobca pri uzatváraní predmetnej zmluvy dodržal všetky zákonom predpísané náležitosti a pri skúmaní bonity žalovaného konal s odbornou starostlivosťou v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyhodnotil uvedenú odvolaciu námietku ako nedôvodnú.

16. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom uznesení súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, obe konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). V tejto súvislosti odvolací súd vychádza aj zo záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedených v rozsudku sp. zn. 2Cdo/170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

17. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu je zrejmé, že pri overovaní bonity žalovaného žalobca disponoval nejakými údajmi o žalovanom, avšak nebolo preukázané, či s odbornou starostlivosťou pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

18. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Overovanie bonity žalovaného iba na podklade informácií získaných zo Sociálnej poisťovne a zo Spoločného registra bankových informácií, nemožno považovať za posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou.

19. Postup žalobcu pri skúmaní bonity spotrebiteľa sa javí ako iba formálny a nezodpovedajúci odbornej starostlivosti. S odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa plácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

20. V danom prípade nebolo preukázané, že by žalobca mal k dispozícii doklady o príjme žalovaného (potvrdenie zamestnávateľa), doklady o výdavkoch žalovaného, najmä nákladoch na bývanie, doklady SIPO, prípadne výpis z bežného účtu. Nebolo preukázané, že by mal žalobca v čase poskytnutia úveru vedomosť o majetkových pomeroch žalovaného, teda kde tento býval, či vlastnil nehnuteľnosť alebo či býval v podnájme, aké výdavky spojené s ubytovaním uhrádzal a taktiež nepreukázal ani iné doklady, resp. zistenia o jeho výdavkoch predstavujúcich uspokojovanie základných životných potrieb. Bez toho, aby žalobca preukázal, že skúmal aj výdavky na strane žalovaného, nemohol mať reálny obraz o majetkovej situácii spotrebiteľa potrebnej pre posúdenie schopnosti splácať žalovanému poskytnutý úver.

21. Za situácie, keď žalobca hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou bonitu žalovaného, nemohol potom vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, ani požadovať okrem istiny iný nárok z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

22. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady úspechu.

23. Odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na to, že žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Trovy konania si však žalovaný neuplatnil, ani nevyplývajú z obsahu spisu, preto mu ich náhradu odvolací súd nepriznal.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).